

Holka se před ním zastaví. Neslyším, co jí říká, ale odpoví mu zřetelně a hlasitě. Určitě musí být jednou z nejhlasitějších lidí, na které jsem kdy natrefila.

„Připravila jsem ti oběd!“ S širokým úsměvem mu podá krabičku, jako by to byl svatý grál.

Kluk naopak působí otráveně, jako by mu místo jídla podávala pytel psích bobků.

To myslí vážně? Jeho přítelkyně mu přinesla oběd, a on ji ani vděčně neobejme? Debil.

„Toho kluka nesnáším,“ zamumlá TJ.

„Ty ho znáš?“ Nedokážu skrýt pochybovačný výraz. TJ se se sportovci obvykle nekamarádí a právě teď se sto procentně díváme na jednoho z nich. Prozrazují ho široká ramena.

„To je Hunter Davenport,“ ozve se Pax tónem, který si můžu bez nejmenších pochyb přeložit jako: *Panebože, nejradši bych toho kluka celýho olízal.*

No jasně, už teď má v očích zasněný pohled. „Kdo je Hunter Davenport?“ zeptám se.

„Je v hokejovém týmu.“

Trefila jsem se. Věděla jsem, že je sportovec. To ta ramena, lidi.

„Nikdy jsem o něm neslyšela,“ přiznám lhostejně.

„O nic jsi nepřišla. Je to jenom další zazobanej arogantní sportovec,“ prohlásí TJ.

Povytáhnu obočí. „Co proti němu máš?“ TJ se obvykle takhle urážlivě o sportujících studentech nevyjadřuje. Nebo vlastně o nikom, jen si občas rýpne do Paxe.

„Nic. Jenom si myslím, že je odpornej. Loni jsem ho v knihovně přistihl, jak tam šuká s nějakou děvkou. Byl úplně oblečenej, jenom kalhoty si stáhl, takže mu ven trčela půlka zadku. Ojel ji o zeď v jedný ze studoven.“ TJ znechuceně potřese hlavou.

I já jsem znechucená, ale hlavně kamarádovým ne-

urvalým popisem Davenportovy společnosti. „To slovo nepoužívej, prosím. Víš dobře, že nemám ráda, když se někdo takhle odporně vyjadřuje o ženách.“

TJ okamžitě vycouvá. „Máš pravdu, promiň. Nebylo to ode mě hezký. Když už, tak děvkař je tu Davenport. Ten vlezle na všechno.“

„Proč by měl být kdokoli děvkař?“

„Já bych na něj klidně vlezl,“ pronese Pax nepřítomně. Nespouští oči z tmavovlasého hokejisty, který se ještě pořád hádá se svojí přítelkyní.

Holka mu pořád cpe krabičku do ruky a on jí to stále vrací. Podle mě jí říká, že nemá na jídlo čas, protože mu ječákem odpoví: „Na jídlo je vždycky čas, Huntere! Ale víš co? Fajn. Tak nejez. Promiň, že se starám o tvoji výživu!“

Pobaveně zvednu ruce k puse a zařvu: „Tak už si ten oběd sakra vezmi!“

Davenport se ke mně otočí. Zamračí se.

Holka se naopak rozzáří. „*Děkuju!*“ Naposledy mu strčí krabičku do ruky a odběhne. Nízké podpatky jejích lodiček jako stepařské boty klapou po dlažebních kostkách, které pokrývají většinu starobylého kampusu.

Hokejista mě zpraží pohledem a dojde k nám. „Vůbec netušíš, cos to provedla,“ zavrčí na mě. Hlas má hlubší, než bych čekala, hezky chraplavý. Zvedne krabičku. „Právě jsme nastavili precedent. Bude mi chystat obědy celej semestr.“

Obrátím oči v sloup. „Páni, tak to jí promiň, že se stará o tvoji výživu.“

S povzdechem se vydá pryč, pak se ale zarazí. „A hele, nazdar, jak to jde?“ prohodí k Paxovi.

Mému kamarádovi padne brada až na bílé tenisky. I ty vypadají nově, takže košile asi nebude to jediné, co si v Bostonu koupil.